

Si t'humilia en públic, també és violència - Mediterraneo - 25/11/2019

La ventana de la UJI

Si t'humilia en públic, també és violència

PILAR
Safont*

El 25 de novembre de 1960 van assassinar les germanes **Mirabal** per ordre d'un govern opressor a la República Dominicana. Després de diversos acords, el 7 de febrer de 2000 es va declarar oficialment el 25 de novembre com el Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència cap a les Dones. El 2017 es va llançar la Spotlight Initiative per part de Nacions Unides per a ajudar a eliminar aquesta violència mitjançant la conscienciació, i es va incloure també en l'Agenda 2030 de Desenvolupament Sostenible. Per tant, quasi 60 anys després de les injustes morts de les germanes Mirabal i quasi 20 anys després de l'acord global i oficial d'aquesta reivindicació continuem ajornant la data en què pensem que es podrà posar fi a aquesta plaga social. Malauradament, encara necessitem un dia que visualitze la violència contra la meitat de la població.

Segons dades recents de l'ONU, una de cada tres dones i xiquetes experimenten violència física o psíquica durant la seua vida, i en la major part dels casos per part de la seua parella. Al món moren més dones per violència masclista que per accidents de trànsit i malària (sumant aquestes dues causes). El 71 per cent del tràfic il·legal de persones és de dones i xiquetes, que en 3 de cada 4 casos seran explotades sexualment. Tenim moltes dades, totes contrastades, que mostren l'existència d'aquesta desgràcia. Podem dir, doncs, que la seguretat d'una bona part de la ciutadania està en risc, i el perill afecta tant les persones adultes com els i les menors. Aquesta alarma social necessita una resposta contundent i

clara, i accions efectives i generalitzades.

Les conseqüències més greus són els assassinats, però no oblidem altres casos de violència. Els més visibles són aquells que fan referència a violència física: les pallisses, les violacions, les mutilacions genitals, els repugnants casos de grups altament perillosos formats per psicòpates agressors, entre tants d'altres. No podem ignorar que qualsevol conducta que produïska en una dona un patiment mitjançant la humiliació, l'aïllament o una altra limitació de la seua llibertat, és violència. El fer sentir inferior, fer pensar que està boja, fer sentir culpable, minimitzar qualsevol tipus de patiment, infravalorar en públic, negativitzar-ho tot, aixafar l'autoestima, formen part del verí amb el qual es desdemenen moltíssimes dones a la nostra societat. Tots són exemples de l'abús emocional en què conviuen dins les seues pròpies cases i que il·lustren el que entenem per violència. Cal donar-li major visibilitat perquè moltes dones i xiquetes la pateixen i no es reconeixen com a víctimes. A més a més, entren en el cicle de la violència (amor, esperança i por) de manera que es dificulta el trencament d'aquestes relacions tan tòxiques i enverinades. En alguns casos les pot salvar l'instint de supervivència que fa que de sobte rebutgen l'agressor, es farten de ser aixafades, i necessiten respirar. La urgència per

La Universitat també té l'obligació de fer tot el possible per erradicar i previndre la violència masclista. És el moment d'implicar-los a ells

sortir-se'n sol anar acompanyada de la necessitat de protecció de les filles i dels fills, de la responsabilitat que com a mares saben que exerceixen en la seua criança. No poden créixer veient com se les humilia i infravalora perquè ho acabaran fent o patint tant elles com ells. Com a societat tenim el deute d'ajudar-les, i no minimitzar el que els passa simplement perquè no veiem els senyals que deixen els colps, perquè mai s'han queixat, perquè duen anys així i no ens n'hem adonat. No justifiquem el seu patiment, i no el minimitzem.

La Universitat també té l'obligació de fer tot el possible per erradicar i previndre la violència masclista. És el moment d'implicar-los a ells, perquè és un problema de tothom. Els homes, els xiquets, poden identificar i assenyalar comportaments violents, físics i psicològics, i mostrar la seua desaprovació. Ells poden impulsar les relacions respectuoses, valorar el sexe sa, consentir i desitjar per totes les parts. Per tot això, com bé escrivia la professora **Zacarés** en un dels seus magnífics articles en premsa, la coeducació és fonamental, no sols en els nivells d'infantil, primària i secundària, sinó que són valors que cal instaurar en totes les etapes educatives. A la UJI mantenim un compromís ferm de tolerància zero davant qualsevol tipus de violència i duem a terme accions formatives adreçades tant a l'estudiantat com al professorat i al personal administratiu i de serveis. No oblidem que les dones més susceptibles de patir violència -sobretot psicològica- són aquelles doblement discriminades en la societat, com ara les que pertanyen al col·lectiu LGTBI. Per totes i per tots, visualitzem aquest 25 de novembre i observem dins del nostre entorn com podem ajudar perquè cap dona visca mai més amb por. =

***Vicerectora de Promoció Lingüística i Igualtat de la UJI**